

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 49/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 4 Co 87/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2011 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 87/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 26. januára 2011.

Zo sťažnosti a z listinných dôkazov, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že sťažovateľ podaním z 30. augusta 2005 doručeným Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 30. augusta 2005 požiadal o obnovu konania pôvodne vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 194/92 v spojení s konečným rozhodnutím Krajského súdu

v Košiciach č. k. 16 Co 136/95-223 zo 6. marca 1996, a to na podklade konečného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sp. zn. 32106/96 zo 4. júna 2002. Uznesením okresného súdu sp. zn. 3 C 235/2005 z 5. mája 2010 bol návrh sťažovateľa zamietnutý s poukazom na to, že bol podaný oneskorene, keďže mal byť podaný v trojmesačnej lehote počítanej od času, keď sa sťažovateľ dozvedel o dôvode obnovy konania. Sťažovateľ sa o tomto dôvode dozvedel v roku 2002, keď mu bol doručený rozsudok ESLP zo 4. júna 2002. Na základe odvolania sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 87/2010 z 19. novembra 2010 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Aj podľa názoru krajského súdu bol návrh na obnovu konania podaný oneskorene.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu čl. 46 ústavy. Je prinajmenšom veľmi opovážlivé a impertinentné tvrdenie najmä krajského súdu o tom, že rozhodnutie ESLP nemožno považovať za zákonný dôvod na povolenie obnovy konania. Keď sa sťažovateľ v roku 2002 dozvedel o rozsudku ESLP, nemohol ešte požadovať na jeho základe obnovu konania, lebo takýto dôvod obnovy konania (existencia rozhodnutia ESLP) zákon vtedy ešte nepoznal. Jeho návrh mal byť preto považovaný za včas podaný.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného článku ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 87/2010 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu z 19. novembra 2010 v spojení s uznesením okresného súdu z 5. mája 2010 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 €, ako aj náhradu trov konania. Napokon sa domáha aj ustanovenia právneho zástupcu vzhľadom na nízky dôchodok, ktorý poberá.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Co 87/2010 z 19. novembra 2010 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého všeobecné súdy neprávom považovali jeho návrh na obnovu konania za oneskorene podaný a v dôsledku takéhoto nesprávneho právneho názoru sa vecnou podstatou jeho návrhu vôbec nezaoberali. Sťažovateľ teda vlastne tvrdí, že sa mu postupom všeobecných súdov odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uplatnenú námietku mohol sťažovateľ napadnúť uznesenie krajského súdu dovolaním, o ktorom by rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky. Sťažovateľ však podľa zistenia ústavného súdu dovolanie nepodal, a teda nevyčerpal opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu označeného základného práva účinne poskytuje a na ktorého použitie bol podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku oprávnený. Preto je sťažnosť v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustná. Sťažovateľ pritom ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Vzhľadom na to vôbec neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2011